

erstatningens størrelse ikke har kunnet fastlægges inden for et år, vil det normalt være muligt at afgøre, om der skal iværksættes revalidering eller søges pension. En sådan afgørelse bør ikke udskydes blot for at afvente den endelige afgørelse om størrelsen af erstatningen efter arbejdsskadeforsikringslovgivningen.

Hertil kommer, at Arbejdsskadestyrelsen ved administrationen af loven er opmærksom på et eventuelt dagpengeophør og søger at tilrettelægge sagsbehandlingen efter dette.

Arbejdsskadestyrelsen søger således at imødegå uheldige følger af dagpengeophør ved at træffe en foreløbig (midlertidig) afgørelse om erstatning for tab af erhvervsevne med virkning fra dagpengenes ophør.

For at styrelsen kan benytte denne mulighed, er det en forudsætning, at der er tale om en anerkendt arbejdsskade. Det kan i visse sager – typisk ved erhvervs sygdomssager og ved for sent anmeldte arbejdsulykkessager – und-

tagelsesvis være vanskeligt at træffe denne afgørelse i rette tid.

For så vidt angår spørgsmålet om det rimelige i, at skadelidte kan falde i et hul mellem de to lovgivninger, skal der henvises til,

at skadelidte efter bistandsloven har mulighed for bistand i denne periode,

at Arbejdsskadestyrelsen, som det fremgår, har mulighed for at træffe foreløbige (midlertidige) afgørelser i denne periode,

at Arbejdsskadestyrelsen efterfølgende har mulighed for at træffe afgørelse om erstatning med tilbagevirkende kraft, og

at der i de retningslinjer, der skal fastsættes efter forslaget § 19, også bliver mulighed for en koordinering mellem kommunerne og Arbejdsskadestyrelsen på dette punkt.

Der henvises i øvrigt til socialministerens kommentarer af 11. marts 1992 til FTF's brev af 10. januar 1992.